

Lema: CARA E CRUZ. 1987-88

Fiz Vergara Velazco
Santalla de Lizarra (Senues)

CANTIGAS Ó NADAL EN DOUS TEMPOS.

TEMPO PRIMEIRO: CANTIGAS Ó NADAL BEGONTINO.
#####

I-.

Romeiro peregrinante,
fillo pobre da lonxanza,
!es esgrevío camifante
e percúra-la esperanza!

Trípa-las chairas maniñas
e os carreiros lamacentos
levando verbas novifias
na flor dos labios sedentos.

Trípa-lo caqiño estreito
polo horizonte infinito,
sufrindo laceiras a eito
pra chegares ó teu fito.

Mais cando sénte-lo vento
nordesíu de Galicia,
déteste sen miramento,
todo encheito de ledicia.

!Pois nesta Terra galega,
mesmo ás orelas do Miño,
nunha viliña chairega,
tamén nace Xesusiño...!

II-.

!Romeiro de chaira e monte,
canso de peregrinar,
ó chegares a Begonte
a esperanza has atopar!

Érguese alí un monumento
nun branco casal de ben
pra louva-lo nacemento
acontecido en Belén.

Ten a Xosé carpinteiro
e a Virxe Santa María,
ten ó neno rebuldeiro
no barrelo da alegría.

Ten pastores en ringleiras
xunto dos Magos de Oriente,
ten luceiros, ten fogueiras,
ten solpores, ten abrente...

Ten regueiros cristaifios,
lóstregos e tronos ten,
ten ronseles, ten camiños
arrodando ó recén.

!Bon romeiro e peregrino,
ti no peito has de levar
tal monumento divino
polos carreiros do azar!

III-.

!Noso Belén de Begonte,
electrónico sorriso,
facho de luz, horizonte
onde todo fica enviso!

Fica enviso a contemplar
tañta beleza xunguida:
!Regalía pró mirar
por leves fíos movida!

Movida por fíos leves
de vontade e abelencia,
trócase en ríos e neves
a rexa panca da ciencia.

A panca rexa da ciencia
e maillo humano tesón:
!Amor e mais transparencia
nunha chama de paixón!

!Noso Belén begentino,
Belén noso de Begonte!:
!Sol dun amencer divino,
auga clara en limpa fonte!

IV-.

!Barrelo de Xesús nino,
Begonte da Terra Chá!
!Ai quen fora begentino
agora por Navidá...!

Agora por Navidá
e tamén polo ano enteiro
pra vivi-lo Mais Alá
dun misterio duradeiro.

Duradeiro e semprevivo
no corazón nobre e forte:
!Cruxol de paz cun olivo
de victoria sobre a morte!

Sobre a morte terreal
(nunca derradeira viaxe).
!Quen vive unha fe lanzal
xamais prepara o equipaxe!

!Barrelo do Redentor,
Begonte da Terra Chá!
!Cantiga dun reiseñor
oculto no Mais Alá!

V+.

En Begonte hai grande festa:
mil gaitas e mil pandeiros
estalle facendo orquesta
ós cantares dos romeiros.

María rí satisfeita
e San Xosé tiza ó lume
mentres o meniño espreita
aquela lonxana cume.

Aquela cume senlleira,
cuberta de polvoríña,
onde vén xente romeira
cantando unha panxoliña.

Panxoliña da ledicia
deste terra ventureira:
!facho de luz abrenticia
alumando a noite enteira!

A Begonte este ano iremos
pra visita-lo Belén;
de Begonte voltaremos
encheitos de paz e ben.

TEMPO SEGUNDO: CANTIGAS A UN NADAL CALQUERA.
 \$\$\$\$\$\$\$\$\$\$ \$\$\$\$\$\$\$\$ \$ \$ \$\$\$\$\$\$ \$\$\$\$\$\$\$\$\$\$

#####

I-.

Aquela noite grisalla
sonaba ledo un rabel
arrolando o caravel
florecedo sobre a palla.

!San Xosé durmía
deitado no chan
e a Virxe tecía
a luz da mañán!

Por un camiño longal,
baixo o brillo das estrelas,
ían zagais e doncelas
andando cara o portal.

!A mula roubáballe
palla pra comer,
mentres o boi dáballe
folgos pra quecer!

Os cabaleiros de Oriente
partían ben a modifío
pra lle adorar ó meniño,
redentor de tanta xente.

!Dábanlle os señores
moi ricos presentes
diante dos pastores
ledos e sonrientes!

Cantaba o galo do abrente
todo enchido de ledicia
espallando a gran noticia
polo mundo penitente.

!Xunto do camiño
daba xenio ver
a Xesús meniño
sorrindo a pracer!

--00--

II-.

O vento pasa calado
sobre as paisaxes espidas.
Xesusiño está deitado
soñando cousas belidas.

Soña cun mundo fermoso
sen liarazas nin trapelas
onde o reiseñor ditoso
cante cántigas sinxelas.

Soña que a felicidade
enche a terra rente a rente
aloxando a señardade
de peito de moita rente.

Soña moitas outras cousas
mentres os homes á par
pretenden poñerlle lousas
á inmensidade do mar.

!O vento xa se alritou
sobre a paisaxe exangüe
e Xesusiño espertou
chorando bágoas de sangue!

III-.

Como foi sempre un escravo
e está ben afeito á dor,
o boi deulle a Deus calor
sen lle cobrar un ichavo.

En cambio a mula lixeira
arrouboulle a palla triga
pra farta-la súa barriga,
ata entón sempre baleira.

!Bendigo ó boi proletario,
sempre xunguido e sumiso,
traballando a reo enviso
sen gañar ningún salario!

!Maldigo á mula lixeira,
tan xouvela e fachendosa,
que saúda sempre airosa
erguéndose da traseira!

IV-.

Foi tan humilde María,
foi tan humilde Xosé,
que nos deron a alegría
entre humildade e mais fe.

Foi tan humilde o meniño
(nacido pró noso ben),
que nos fixo un bon camiño
entre humildade tamén.

Foi tan humilde o pastor
encamiñado a Belén
aquela noite de amor
pra lle adorar ó recén...

!Ergamos, pois, a humildade
e ergámo-la nosa fe,
cal fixeron de verdade
Xesús, María e Xosé!

V-.

Xesusiño de Belén,
noso Rei, noso Señor,
contesta Ti, por favor,
estas preguntas do aquén:

¿Por que quixeches nacer
nun berce tan humildoso
sendo decote rei noso,
guieiro dun amencer...?

¿Por que quixeches sufrir
nesa gran cruz de madeira,
cravado de beira a beira,
sen a penas sucumbir...?

¿Por que non voltas agora
a expulsares da túa casa
a quen teimudo se pasa
zoupándonos a cadora...?

¿Por que non mandas coutar
tanta guerra, tanto sangue,
se ós humildes nos abrangue
o desexo de soñar...?

¿Por que non mandas xunguir
branco e negro ás mesmas mans
pra que se sintan irmáns,
¿Cando duns mesmos porvén...?

Xesusiño redentor,
fillo de pai carpinteiro,
baixa xa dese madeiro,
ampáranos, !por favor!.

--oo--